

BEZOARBOCK, besöarbäck, m. 2. (nat. hist.) En art gazell, i hvars mage bezoar ofta anträffas. Kallas äfv.: *Bezoarget* och *Bezoargazell*.

BEÄNGSTA, v. a. 1. (det tyska *beängsten*) Förorsaka ängest. Brukas föga, mest i religiös och poetisk stil. — *Syn.* Se *Bedröfva*.

BEÄRA, v. a. 1. (det tyska *beehren*) Göra, bevisa äran af. *Fursten har b-t honom med ett besök.* Brukas föga. — *Syn.* Se *Hedra*.

BI, n. 4. Insektslägte af Steklarnes ordning. *Apis Mellifica*. — *Ss.* *Bigadd*, *-sjuka*, *-sjukdom*, *-skötare*, *-skötsel*, *-stying*, *-vaktare*, *-älskare*.

BI, oskiljaktig partikel, införd i språket från tyska prepositionen *bei*, hos, vid, till. Ingår i sammansättningar: dels med verber, och betyder då, att något tillägges, tillsättes till något förut varande, äfven meddelande, hjälp, understöd, t. ex.: *bifoga*, *bibringa*, *bispringa*; dels med nomina, och har då bemärkelsen af något oväsentligt, som tillkommer, medföljer det väsentliga af en sak, t. ex.: *biafsigt*, *biarbete*, *biväg*. — Förekommer som adverb i sjömansspråket, uti uttrycken: *Lägg-a bi*, brassa seglen så, att de motverka hvarandra, eller så, att fartygets framfart hämmas. *Ligga bi*, i storm blott föra de segel, som tjena att hålla förskeppet i vinden.

BIAFSIGT, f. 3. Särskilt, hemlig afsigt, som man hyser jemte den hufvudsakliga, öppet tillkännagifna. *Hafva någon b. med ett förslag.*

BIAFSKED, n. 5. (hist.) Särskilta artiklar, som tillkomma det egentliga riksdagsbeslutet. Brukas numera icke.

BIAFVEL, m. 2. sing. 1) Afföda af bin. — 2) Viss art af bin. — *Syn.* Bislag. — 3) Se *Biskötsel*.

BIANMÄRKNING, f. 2. Särskilt, obetydligare anmärkning i sammanhang med en hufvudsakligare. *Tillåt mig härvid äfven göra den b-en, att . . .*

BIANS, m. 2. sing. (mindre brukl.) Skötsel af bin.

BIARBETE, n. 4. 1) Tillfälligt arbete, som utföres på mellanstunder eller jemte det egentliga arbetet. — *Syn.* Bigöra, Bigörömål. — 2) Särskilt arbete, verk, parti, sak, som åtföljer ett konstverk. — *Syn.* Biverk, Biparti, (i plur.) Accessoiresirer.

BIARTIKEL, m. 2. pl. — *tiklar*. Särskilt artikel, som blifvit tillagd hufvudartiklarna.

BIBEGREPP, n. 3. Underordnad begrepp, som står i sammanhang med ett hufvudbegrepp.

BIBEHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) 1) Behålla i samma stånd och skick. *B. helsa och krafter.* Söka *b. ens ynnest, vänskapen, godt förstånd med någon.* *B. någon vid dess pension, dess syssla, dess innehafvande förmåner.* — *Syn.* Bevara, Vidmakthålla, Uppehålla, Upprätthålla. — 2) Fortfarande innehafva, behålla kvar. *B. sin syssla, sitt lugn, sin kallblodighet, sina vanor.* *Han kunde ej b. sina gjorda eröfringar.* — *Syn.* Behålla. — *B. sig*, v. r. Fortfarande förblifva i samma skick, i godt stånd, förblifva oskadad, oskänd. *Egyptens pyramider hafva i sekler b-llit sig.* *Denna färg b-ller sig väl.* *En frukt, som länge b-ller sig* (bättre: håller sig). *Kursen, priserna b. sig.* *Vattnets höjd b-ller sig vid samma stånd.* *Delta bruk har länge b-llit sig.* *B. sig i någons ynnest.* *B. sig vid godt lynne, vid helsa.* *En teaterpjäs, som b-ller sig*, fortfarande lockar åskådare. *B. sig* säges äfven om äldre menniskor, när de

fortfarande hafva helsa, krafter och utseende i behåll. — *Syn.* Åga bestånd, Bestå, Vara, (om färg) Sitta i, (om frukt) Hålla sig.

BIBEHÅLLANDE, n. 4. Handlingen, då man bibehåller. *Bestita dig om b-t af hans vänskap.* Brukas mycket i adverbialuttrycket: *Med b. af t. ex.: Med b. af all den vördnad, jag är honom skyldig, kan jag dock icke återhålla den anmärkningen, att . . .*

BIBEHÅLLIGHET, f. 3. sing. (föga brukl.) Egenskapen att väl bibehålla sig.

BIBEL, m. 2. pl. *biblar*. Samteliga de heliga skrifter, som innefatta kristna religionens grundläror. — *Syn.* Den Heliga Skrift, Skriften, Guds Ord. — *Ss.* *B-läsning*, *-upplaga*, *-öfversättning*.

BIBELCITAT, -- sitat, n. 3. o. 5. Ställe, sats, mening, som anføres ur bibeln.

BIBELFAST, a. 1. Så hemmastadd i bibeln, att man ur minnet kan anføra strödda delar af dess innehåll eller språk, som hafva tillämplighet på något förevarande fall.

BIBELFORMAT, -- färrmat, n. 3. o. 5. Bokformat af samma storlek som det, hvilket brukats för äldre upplagor af bibeln.

BIBELFORSKARE, m. 3. En, som grundligt studerar bibeln jemte dertill hörande hjälpetenskaper.

BIBELFORSKNING, f. 2. Grundligt studium af bibeln jemte dertill hörande hjälpetenskaper.

BIBELFÖRKLARING, f. 2. Förklaring, utläggning antingen af hela bibeln eller vissa dess delar.

BIBELKOMMISSION, -- kåmmischön, f. 3. Samling af flere lärde, som af en regering blifvit utsedde att tillsammans besörja en ny öfversättning af bibeln eller att öfverse en förut befinnlig.

BIBELKUNNIG, a. 2. Väl beläst i den Hel. Skrift.

BIBELLEXA, f. 1. Stycke i bibeln, som gifves lärjungar till öfverläsning.

BIBELLÄRD, a. 2. Som grundligt studerat den Hel. Skrift.

BIBELLÄSARE, m. 3. Person, som ofta läser bibeln.

BIBELMENING, f. 2. Meningen af den Hel. Skrifts uttryck. *Den yttre och den inre b-en.*

BIBELORD, n. 3. 1) Hvarje enskilt uttryck i bibeln. — 2) (i definit form) *B-et*, d. v. s. bibeln eller den Hel. Skrift. Brukas i denna bem. endast i retoriskt kyrkligt stil.

BIBELRYTTARE, m. 3. (fam., skämtv., föga brukl.) Predikant, hvars predikningar äro öfverlastade med bibelspråk.

BIBELSPRÅK, n. 3. 1) Enskilt sats i bibeln, som kan tjena till stöd eller förklaring af någon kristendomens lära. — 2) Det för bibeln egenomliga uttrycks- och framställningssätt.

BIBELSPRÄNGD, a. 2. (pop. o. fam.) 1) Säges om den, som är mycket hemmastadd i den Hel. Skrift och vid alla tillfällen, både i tid och otid, anför språk och ställen derur. — 2) (om tal och skrift) Späckad af bibelspråk. I denna bem. föga brukligt.

BIBELSTÄLLE, n. 4. Något särskilt ställe i den Hel. Skrift.

BIBELSÄLLSKAP, n. 3. o. 5. Sluten förening af personer till befrämjande af bibelns allmännare spridning.

BIBELTEXT, m. 3. Sjelfva texten i bibeln, i motsats till anmärkningar, förklaringar, m. m.